

РЕШЕНИЕ

№ 1771

гр. Пловдив, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Тания Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20215330205933 по описа за 2021
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 585567 – F603763 от
06.07.2021 г., издадено от Заместник директор на ТД на НАП - Пловдив, с
което на жалбоподателя ИВ. В. ИЛ. е наложена административна санкция
„Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 38 ЗСч.

С въззивната жалба се поддържат конкретни съображения за неправилност
и незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление, като
конкретно се аргументира тезата за приложението на чл. 28 ЗАНН. Не се
претендират разноски.

Въззиваемата страта ТД на НАП Пловдив, действаща чрез процесуалния си
представител - юрисконсулт П. ангажира становище за неоснователност на
жалбата, като се противопоставя на възраженията на жалбоподателя,
съответно моли да бъде оставена без уважение, а атакуваното наказателно
постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно
постановено. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално
легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по

същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото потвърждаване. Съображенията в тази насока са следните:

От събраните по делото доказателства се установява следната *фактическа обстановка*:

ИВ. В. ИЛ., ЕГН *****, в качеството си на управител на „Вип Плей“ ЕООД с ЕИК 200366050 - предприятие по смисъла на Закона за счетоводството и търговец по смисъла на Търговския закон, като е бил задължен, не е публикувал годишния финансов отчет /ГФО/ на дружеството за 2019 г. в Търговския регистър при Агенцията по вписванията, като го заяви за вписване и представи за обявяване в законоустановения срок - до 30 септември на следващата година, т. е. до 30.09.2020 г. (съгласно § 33 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците).

Търговското предприятие е извършвало дейност през отчетния период 2019 г., видно от подадената в ТД на НАП Пловдив годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с вх. № 1600И0890426/ 18.03.2020 г. и от приложения към нея годишен отчет за дейността.

Към датата на съставяне на АУАН ГФО на дружеството за 2019 г. не е заявен за вписване и не е представен за обявяване в Търговския регистър към Агенцията по вписванията.

Нарушението е извършено на 01.10.2020 г. в гр. Пловдив.

Нарушението е установено на 14.12.2020 г. - датата, на която НАП е уведомена от Агенцията по вписванията, във връзка с писмо вх. № 12-00-353/14.12.2020 г. на ЦУ на НАП, получено в ТД на НАП Пловдив с вх. № 04-01-208/05.02.2021г.

Посочената фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на разпитания в хода на съдебното следствие като свидетел – актосъставителя К-И.. Показанията на свидетеля съдът кредитира изцяло, като същите се явяват съответни на останалите доказателствени източници.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до

следните правни изводи:

По делото не се спори, а и от приложената по делото Заповед № ЗМФ 644/28.08.2020г., както и от разпоредбата на чл. 78 ЗСч. се установява компетентността на административно - наказващия орган и на актосъставителя.

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, изложена в АУАН, изцяло кореспондира на тази посочена в НП. Както в АУАН, така и в НП подробно са изброени съставомерните обективни признаци на допуснатото нарушение и нарушените правни норми. Спазени са законоустановените реквизити на АУАН и НП.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН е издаден на 12.03.2021 г., а НП - на 06.07.2021 г., тоест преди погасяване на административно-наказателната отговорност по давност.

Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че тримесечния срок по чл. 34 ЗАНН тече от откриване на нарушителя. Съгласно трайната практика на Административен съд-Пловдив нарушителят се счита открит, когато администрацията, компетентна да издаде АУАН, разполага с достатъчно данни за извършеното нарушение и личността на нарушителя.

В случая процесното нарушение се характеризира със следната особеност: спрямо търговците е налице задължение да представят ГФО за обявяване пред една институция - Агенция по Вписванията. Съгласно изричната разпоредба на чл. 78 ЗСч. обаче компетентни да издават АУАН за нарушения по чл. 38 ЗСч. са длъжностни лица от друга институция- НАП. От това следва, че релевантният момент за преценката кога е открит нарушителя се явява моментът, когато компетентната да издаде АУАН институция разполага с достатъчно данни за нарушението и нарушителя, а в случая това се явява НАП.

Поради това и съвсем коректно е и отбелязването в АУАН и НП, че нарушението и нарушителят се считат открити от момента, в който НАП е уведомена от Агенцията по вписванията за неизправните търговци. Изцяло в полза на наказвания субект е и приетото, че релевантна е по-ранната дата, на която писмото е получено в ЦУ на НАП, а не по-късната, когато това писмо е

препратено до ТД на НАП.

В този смисъл е и разпоредбата на чл. 38, ал.11 ЗСч. в приложимата редакция към момента на извършване и установяване на нарушението, аналогична на сегашните ал.13 и 15 на същия член.

Отново за пълнота на изложението следва да се отбележи, че сроковете, посочени първоначално в чл. 38, ал.11 ЗСч, а след измененията с ДВ бр. 96/2019 г. в ал.13 и 15 на същия член имат само инструктивен характер. Същите са приети с цел да дисциплинират администрацията от АВ и НАП, но са неотносими към реда за реализиране на административно наказателната отговорност и към давностните срокове, уредени в чл. 34 ЗАНН. На този извод навежда, както систематичното място на ал.11, 13 и 15 на чл. 38 ЗАНН, които не са в глава административно - наказателна отговорност на ЗСч, така и изричното правило на чл. 78 ЗСч., според който съставянето на актовете, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на ЗАНН.

Въз основа на правилно установена фактическа обстановка, съвсем законосъобразно административно - наказващият орган е счел, че с действията си жалбоподателят е допуснал нарушение на чл. 74, ал.1, вр. чл. 38, ал.1 ЗСч, тъй като обективно е пропуснат определеният в закона срок за подаване на ГФО, при съществуващо такова задължение.

Законосъобразно е определена и пасивната легитимация на наказания субект, предвид разпоредбата на чл. 16, ал.1, т.4 ЗСч (изрично цитирана в АУАН и НП), че ръководителят на предприятието отговаря за съдържанието и публикуването на финансовите отчети и на годишните доклади, изисквани по този закон. В тази връзка следва да се съобрази и дадената в т. 24 на ДР на ЗСч легална дефиниция, според която "Ръководител на предприятие" е лице или лица, които лично ръководят предприятието в качеството си на собственици, управители или упълномощени с договор, които носят отговорност за цялата икономическа дейност на предприятието пред собственика или собствениците - акционерите, съдружниците, пред местното самоуправление или пред държавата.

Приложена е и правилната санкционна норма, като санкцията е индивидуализирана в рамките на законоустановения минимум - 200 лева.

По възражението за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Доколкото съгласно ТР № 1/2007г. по тълкувателно дело № 1/2005г. на ВАС преценката за маловажност на случая е такава по законосъобразност, а не по целесъобразност, то изводът, че нарушителят следва да бъде реално санкциониран, задължително следва да бъде предшестван от обсъждане на въпроса позволява ли констатираната действителна обществена опасност да деянието ангажиране на държавна репресия спрямо дееца.

В тази връзка настоящия състав изцяло споделя трайно утвърдените в практиката принципни съображения, че при липса на изрична законова дефиниция на понятието маловажен случай в ЗАНН, на основание чл. 11 ЗАНН субсидиарно приложение следва да намери НК, според чл. 93, т.9 на който маловажен случай е налице, когато с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Според настоящия състав конкретното нарушение е такова, което разкрива типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност за подобен вид нарушения, по следните аргументи:

На първо място, следва да се посочи, че забавата в изпълнението на законовото задължение не е доказано да се дължи на обективни причини, а практиката е категорична, че именно наличието на обективни причини, които са възпрепятствали законосъобразното процедиране е един от отличителните белези на маловажния случай.

От особено значение е и обстоятелството, че както към датата на съставяне на АУАН, така и към датата на съставяне на процесното НП ГФО на дружеството не е заявен за вписване и не е представен за обявяване в Търговския регистър към Агенцията по вписванията. Липсват доказателства ГФО на дружеството за 2019 г. и към настоящия момент да е заявен за вписване и да е представен за обявяване. Дори и това обаче да е сторено то следва да се подчертае, че липсва един от основните белези на маловажния случай, а именно своевременност на отстраняване на нарушението. В този смисъл е и трайната практика на Административен съд Пловдив обективизирана в редица решения, включително но не само - Решение № 284 от 04.02.2020 г. по к. адм. н. д. № 3582 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд -

Пловдив, Решение № 678 от 09.04.2020 г. по к. адм. н. д. № 244 / 2020 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив и др.

От особено значение би било и обстоятелството за това как е осъществено отстраняването на нарушение – дали по собствена инициатива или след получаване на нарочна покана. Тоест липсва и още един характерен белег на маловажния случай, а именно доброволната проява на собствена инициатива за отстраняване на нарушението, което би било индикация, че целите на ЗАНН могат да се постигнат и без реално налагане на санкция. В този смисъл – Решение № 1448 от 05.08.2020 г. по к. адм. н. д. № 1336 / 2020 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1470 от 02.07.2019 г. по к. адм. н. д. № 1388 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, и др.

Не може да доведе до извод за малозначителност на деянието обстоятелството, че нарушението е за първи път. Това обстоятелство е изрично съобразено от законодателя, който е предвидил по-леко наказуем състав за нарушители, които са извършили еднократно нарушението от тези, при които това се повтаря. До този извод се достига при сравнение на санкциите на чл. 74, ал.1 и чл. 74, ал.2 ЗСч.

В тази връзка следва да се съобрази и разпоредбата на чл. 56 НК, намираща субсидиарно приложение в процеса по ЗАНН, съгласно която не са смекчаващи и отегчаващи обстоятелства тези, които са взети предвид от закона при определяне на съответното престъпление. В конкретния случай, доколкото еднократността на нарушението изрично е отчетено при дефиниране на административния състав на чл. 74, ал.1 ЗСч., то това обстоятелство не може да се отчита втори път.

В този изричен смисъл и Решение № 1919 от 11.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 2194 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 5 от 03.01.2019 г. по к. адм. н. д. № 3280 / 2018 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив.

Не може да бъде довод за маловажност на случая и обстоятелството, че в случая интересите на фиска не са нарушени. На първо място следва да се отбележи, че се касае за формално нарушение, за чиято съставомерност не се изисква настъпването на допълнителен общественоопасен резултат освен самото деяние изразяващо се в бездействие.

На следващо място следва да се отбележи, че съставът на чл. 38, вр. чл. 74

ЗСч. има комплексен обект на защита, като обслужва не само обществените отношения свързани с набиране на приходната част на държавния бюджет, но и обществените отношения свързани с правилното отчитане на извършваната в страната търговка дейност и движението на паричния поток, което пък от своя страна е свързано с планирането на бюджета за следващата година и осведомеността на правните субекти за финансовото състояние на техните съконтрахенти. Поради това и не може да се възприеме доводът, че обществените отношения, предмет на защита не били реално накърнени.

Така изрично Решение № 2585 от 11.12.2019 г. по к. адм. н. д. № 2697 / 2019 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив.

Извод за липса на маловажност на случая се извежда и от данните, че дружеството реално е извършвало дейност през отчетната година, тоест обществените отношения свързани с отчетността на оборота реално са засегнати.

Всичко гореизложено налага извод, че нарушението не е с по-ниска степен на обществена опасност от типичните нарушения от този вид.

Нещо повече наложеното наказание е в минимален размер, поради което и според настоящия състав изцяло съответства на степента на обществена опасност на деянието и дееца и не може да се приеме, че е налице диспропорция между употребената държавна репресия и преследваните цели.

По изложените съображения НП следва да бъде потвърдено.

По разноските

При този изход на спора на основание чл. 63, ал.5 ЗАНН, вр. чл. 63, ал.3 ЗАНН, чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е НЗПП право на възнаграждение има въззиваемата страна.

За да определи справедливия размер на дължимото юрисконсултско възнаграждение съдът съобрази:

- вида на оказаната юрисконсултска защита и съдействие- изразила се в реално участие в открито съдебно заседание, протекло с разпит на свидетел;
- фактическата и правна сложност на делото. Констатира се, че процесния случай не разкрива особености от фактическа и правна страна;
- интересът от делото - наложена е глоба в размер на 200 лева, без лишаване от права.

При отчитане на гореизложените съображения, съдът намира, че

справедливият размерът, който следва да се присъди възлиза на 80 лв.

По аргумент от т.6 от ДР на АПК, вр. чл. 63, ал.5 ЗАНН, вр. чл. 27 ГПК разносните следва да се присъдят в полза на юридическото лице, разпоредител с бюджетни кредити, в чиято структура е включен наказващия орган. В случая на основание чл. 2, ал. 2 ЗНАП това се явява Националната Агенция по приходите.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 585567 – F603763 от 06.07.2021 г., издадено от Заместник директор на ТД на НАП - Пловдив, с което на ИВ. В. ИЛ. ЕГН ***** е наложена административна санкция „Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 38 ЗСч.

ОСЪЖДА ИВ. В. ИЛ. ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза и по сметка на Националната Агенция по приходите сумата от 80,00 /осемдесет/ лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение за представителство пред Районен съд Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____